

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 46 0 Rs 101373 22 Rsž

Novi Travnik, 13.05.2022. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Stana Imamović, kao predsjednica vijeća, Alma Islamović i Nijaz Krnjić, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M.K. sin S. iz B. –, zastupan po punomoćnicima Esmi Husejnbegović i Safetu Rustempašić, advokatima iz Zajedničke advokatske kancelarije u Bugojnu, protiv tuženog JKP „Vodovod i kanalizacija“ d.o.o. Bugojno, ulica Slobode b.b., zastupan po zastupniku po zakonu direktoru H.D., radi isplate potraživanja iz radnog odnosa, vrijednost spora 5.001,00 KM, odlučujući po žalbama tužitelja i tuženog izjavljenih protiv presude Općinskog suda u Bugojnu, broj: 46 0 Rs 101373 21 Rs od 10.11.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 13.05.2022. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalbe tužitelja i tuženog se odbijaju kao neosnovane i potvrđuje presuda Općinskog suda u Bugojnu, broj: 46 0 Rs 101373 21 Rs od 10.11.2021. godine.

Obrazloženje

Presudom prvostepenog suda odlučeno je kako slijedi:

„Obavezuje se tuženi da tužitelju M.K. na ime razlike plaće za period od 02.02.2018. godine do 31.03.2021. godine isplati iznos od 2.817,09 KM na ime naknade za korištenje godišnjeg odmora za 2018. godine isplati iznos od 446,00 KM, za 2019. godinu iznos od 464,00 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe do konačne isplate, kao i da za tužitelja kod FZ PIO/MIO – KAS Travnik izvrši uplatu razlike doprinosa za penzijsko invalidsko osiguranje za period od 02.02.2018. godine do 31.03.2021. godine u iznosu od 938,95 KM te da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.478,00 KM, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Odbija se tužitelj sa zahtjevom za isplatu naknade za godišnji odmor za 2020. godinu u iznosu od 464,00 KM, kao neosnovanim.“

Protiv navedene presude tužitelj je blagovremeno izjavio žalbu kojom pobija istu u dijelu o troškovima postupka sadržan u stavu prvom izreke te odbijajućem dijelu (stav drugi izreke) iz svih razloga propisanih u članu 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku s prijedlogom drugostepenom sudu da uvaži žalbu, preinači prvostepenu

presudu u pobijanom dijelu tako što će obavezati tuženog da tužitelju isplati naknadu za godišnji odmor za 2020. godinu u iznosu od 464,00 KM, a kako je to i obračunao vještak ekonomske struke koji je predmetni iznos utvrdio uvidom u dokumentaciju tuženog te u pogledu odluke o troškovima postupka tako što će iste dosuditi u cijelosti uvećane za troškove sastava ove žalbe.

Protiv navedene presude tuženi je blagovremeno izjavio žalbu kojom pobija istu u cijelosti iz svih razloga propisanih u članu 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku s prijedlogom drugostepenom sudu da uvaži žalbu, ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak ili preinači istu tako što će tužbeni zahtjev odbiti u cijelosti. U obrazloženju žalbe se navodi da je ovakva presuda neodrživa iz više razloga, a prije svega što istom nije potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje. Naime, sud je cijenio samo navode tužitelja i u cijelosti poklonio vjeru istima, kao i dokazima koje je tužitelj prezentirao u toku postupka, uopće ne cijeneći i ne pridajući značaj dokazima tužene strane, u kojem navodi da je tužitelju isplaćivao plaće u skladu sa potpisanim ugovorom o radu kojim je tužitelj svjesno prihvatio visinu koeficijenta plaće, te grupu složenosti poslova i neto satnicu, koju je tuženi isplaćivao tužitelju shodno svojim finansijskim mogućnostima, primjenom odredaba člana 43. Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavca i zaposlenika u oblasti komunalne privrede. Opreza radio osporava se i isplata regresa za 2019. godinu iz razloga što je ista uvjetovana poslovanjem tuženog koji je prethodnu godinu poslovao sa gubitkom. Dalje smatra da isplata doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje je bespredmetna bez uplate doprinosa za zdravstvo i nezaposlenost odnosno kako se isti ne mogu rasknjižiti bez navedenih uplata to predlaže da se i u tom dijelu odbije tužbeni zahtjev tužitelja. Pored navedenog ukazuje i na činjenicu da tužena kao preduzeće od javnog društvenog interesa koji se bavi komunalnom djelatnošću na području Federacije BiH, posluje u otežanim uslovima zbog čega u konačnici predlaže donošenje odluke kao u uvodu ove žalbe.

Odgovor na žalbe nije dostavljen.

Nakon što je ispitao presudu prvostepenog suda u onom dijelu u kome se žalbom pobija, u granicama razloga iz žalbe, kao i po službenoj dužnosti shodno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Sl. novine F BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Iz predmetnog stanja spisa proizilazi da je tužitelj po punomoćniku podnio kod tog suda tužbu protiv tuženog dana 03.02.2021. godine radi isplate potraživanja iz radnog odnosa, u visini kako je to opredjeljeno tokom postupka shodno nalazu i mišljenju, kao i dopuni vještaka ekonomske struke Nadira Haračić, a pobliže navedeno u izreci pobijane presude.

Među parničnim strankama nije sporno da je tužitelj zaposlenik tuženog na neodređeno vrijeme od 2006. godine, a da je po ugovoru o radu zaključenom od 11.03.2010. godine raspoređen na radno mjesto inkasanta i kojim je utvrđena složenost poslova sa koeficijentom 2,00 koji se množi sa najnižom neto satnicom koja se bude primjenjivala u skladu sa važećim propisima Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama zaposlenika u oblasti komunalne privrede, te utvrđeno i pravo na novčanu naknadu za godišnji odmor. Također, nije sporno da je tužitelj sa tuženim zaključio novi ugovor o radu 30.10.2019. godine radi obavljanja istih poslova i gdje

je početak rada po novom ugovoru određen sa danom 01.02.2020. godine i istim svrstan u treću grupu složenosti poslova sa koeficijentom plaće 2,00 gdje se osnovna plata radniku utvrđuje na način da se neto satnica 2,31 KM množi sa prosječnim fondom sati i pripadajućim koeficijentom složenosti poslova te da se ista uveća za minuli rad.

Među parničnim strankama je nesporno da je tuženi primjenjivao manju satnicu tj. u iznosu 2,05 KM koju je množio sa koeficijentom složenosti 2,00 i koeficijentom minulog rada iz kojeg razloga je nastala razlika plaće za period od 02.02.2018. godine do 31.01.2020. godine, a od 31.01.2020. godine do 31.03.2021. godine zbog drugačijeg obračuna koeficijenta minulog rada, kao i pripadajućih doprinosa za PIO/MIO.

Među parničnim strankama nije sporna iskazana visina razlike plaće po vještaku ekonomske struke za period od 02.02.2018. godine do 31.01.2020. godine dakle, uz obračun koeficijenta složenosti 2,00 pomnožen sa brojem sati, koeficijent minulog rada (0,6%) i najnižom neto satnicom od 2,31 KM.

Među parničnim strankama sporan je način obračuna plaće tužitelju od zaključenja novog ugovora o radu, a koji se ogleda u načinu obračuna minulog rada. Obzirom da je novim ugovorom odnosno od primjene novog pravilnika minuli rad iskazan od 0,4% sporno je da li tužitelju isti ima obračunavati u ovom procentu retroaktivno. Također sporno je i pravo tužitelja na regres.

Prvostepeni sud je nakon ocjene izvedenih dokaza shodno članu 8. i 123. Zakona o parničnom postupku utvrdio slijedeće, a što se može sumirati na način: da tuženi nije izvršio pravilno obračun plaće za utuženi period, a niti je istom isplatio regres za 2018. i 2019. godinu tužitelju, kao i obračun doprinosa PIO/MIO za istoga, a kako to proizilazi iz osnovnog nalaza i mišljenja, kao i dopune istoga sačinjenog od strane stalnog sudskog vještaka Nadira Haračić, ekonomske struke, podoblast ekonomija i tržišni odnosi, a koji nalaz i mišljenje, kao i dopunu te iskaz istog je prvostepeni sud prihvatio i na koji obračun parnične stranke nisu imale primjedbu, te utvrdio da razlika plaće za utuženi period iznosi 2.817,09 KM, a doprinosi PIO/MIO za isti period iznose 938,95 KM, kako je to prikazano u rekapitulaciji broj 1. što se tiče regresa za 2018. i 2019. godinu za koji tuženi ne osporava da je tužitelj koristio godišnji odmor, a što proizilazi i iz priloženih rješenja o godišnjem odmoru te kako se ne osporava ni iskazana visina regresa prema nalazu vještaka, to je donio odluku kao u stavu prvom izreke pobijane presude, a sve to s pozivom na odredbe člana 47. i 75. stav 1. Zakona o radu, Pravilnika o radu od 29.06.2007. godine i 01.02.2020. godine i citiranih ugovora o radu. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi člana 383., 386. stav 2. i 396. stav 1. Zakona o parničnom postupku i odredbi člana 12. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata. U pogledu zahtjeva tužitelja za isplatu naknade za godišnji odmor za 2020. godinu, prvostepeni sud je primjenom pravila o teretu dokazivanja iz člana 126. Zakona o parničnom postupku FBiH odbio kao neosnovan jer tužitelj nije dostavio rješenje o korištenju godišnjeg odmora za 2020. godinu, a teret dokaza je bio na istome.

Prednja odluka prvostepenog suda je pravilna i zakonita.

Naime, iz nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke, kao i dopune istoga, nesumnjivo proizilazi da tuženi nije pravilno vršio isplatu plaće, odnosno da je tuženi koeficijent složenosti, koeficijent minulog rada i broj sati ispravno obračunao ali je koristio nižu neto satnicu (2,05) za sve vrste rada u periodu od 02.02.2018. godine do 31.01.2020. godine zbog čega je i nastala razlika u pogledu isplaćeni plaća i doprinosa u visini kako je to i iskazano u istom, a da je za dalji period nastala razlika zbog retroaktivne primjene novog koeficijenta minulog rada od 0,4% . U izradi navedenog obračuna vještak je uobzirio važeću zakonsku regulativu i u tom pravcu dao detaljno pojašnjenje, i u pogledu kojeg tuženi nije imao primjedbi. Dakle, kako je Pravilnikom o plaćama i drugim ličnim primanjima zaposlenika tuženog od 29.06.2007. godine propisana stopa minulog rada od 0,6%, koja se primjenjivala kod obračuna plaće sve do donošenja novog Pravilnika o radu od 30.09.2019. godine i koji je u primjeni od 01.02.2020. godine, to i po ocjeni ovog suda pravilno prvostepeni sud zaključuje da nema mjesta primjeni nove stope minulog rada od 0,4% retroaktivno (rekapitulacija broj 2), a posebno imajući u vidu da se cijelo vrijeme radi o istom poslodavcu zbog čega je prihvatio nalaz i dopunu vještaka po rekapitulaciji broj 1., a koji nalaz i dopuna se ne doimaju proizvoljno, slijedom čega je prvostepeni sud, kod takvog stanja stvari pravilno zaključio da tužitelju pripada iskazana visina razlike po osnovu plaće i doprinosa, shodno citiranim odredbama Zakona o radu („Službene novine F BiH“, broj 26/16,89/18 i 23/2020), Pravilnika o radu tuženog i Ugovora o radu.

U pogledu navoda žalbe tuženog da tužitelju ne pripada regres za 2019. godinu obzirom da je poslovao s gubitkom u prethodnoj godini, nije osnovan jer to pravo tužitelja nije uvjetovano sa poslovnim gubitkom tuženog, odnosno kako isto ne proizilazi iz citiranih ugovora o radu, kao ni akata tuženog, to je valjalo žalbu tuženog odbiti kao neosnovanu, kao i žalbu tužitelja vezano za odluku suda kojom nije prihvaćen zahtjev za isplatu regresa za 2020.godinu obzirom da tužitelj na kojem je teret dokaza, nije dokazao da je u 2020. godini koristio godišnji odmor, odnosno nije priložio rješenje o korištenju godišnjeg odmora za ovu godinu, pa kako to pravo pripada samo zaposleniku koji je koristio godišnji odmor, to je pravilno prvostepeni sud odbio zahtjev tužitelja za isplatu naknade za godišnji odmor za 2020. godinu . S tim u vezi neosnovano se prigovora da činjenica korištenja godišnjeg odmora proizilazi iz nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke jer je isti samo dao matematički obračun koji samo u tom smislu nije osporen od parničnih stranaka. Naime, tuženi je kako u odgovoru na tužbu, tako i tokom cijelog postupka upravo isticao da tuženi za navedenu spornu godinu nije koristio godišnji odmor, pa kako tužitelj u tom pravcu nije opovrgao navode istoga valjanom dokumentacijom (rješenjem o godišnjem odmoru kao što je to učinio za prethodne dvije godine), slijedom čega se neosnovano prigovara odluci suda u ovom dijelu, kako u pogledu ocjene dokaza, tako i iznesenog činjeničnog utvrđenja.

Također, neosnovano se prigovara od strane tuženog da prvostepeni sud nije mogao dosuditi za tužitelja doprinose na ime penzijskog i invalidskog osiguranja kod FZ PIO/MIO, a bez da je odlučivao o doprinosima za zdravstveno i nezaposlenost, jer tužitelj nema zakonskog ovlaštenja potraživati iste već samo zahtijevati da mu se i to jedino na ime doprinosa za PIO/MIO izvrši uplata od strane poslodavca za tužitelja kod nadležnog Zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje.

Shodno navedenom pravilno je prvostepeni sud odlučio o troškovima postupka srazmjerno uspjehu stranaka, pa se žalitelji radi nepotrebnog ponavljanja upućuju na obrazloženje prvostepenog suda u tom dijelu, a koje obrazloženje prihvata i ovaj sud.

Prema tome, po ocjeni ovog suda, prvostepeni sud je u konkretnom slučaju cijenio dokaze shodno odredbi člana 8., 123., 125. i 126. Zakona o parničnom postupku, potpuno i pravilno obrazložio pravni aspekt predmetnog spora pravilnom primjenom materijalnog prava, slijedom čega razlozi žalbe su bez osnova, pa je ovaj sud primjenom člana 226. Zakona o parničnom postupku žalbu žalitelja odbio i potvrdio prvostepenu presudu.

Predsjednica vijeća

Stana Imamović